

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δικταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἀρμοστής τῆς Κρήτης, ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν ἓνα τῶν συντακτῶν τοῦ «Σκρίπ» περιοδεύοντα ἐν Κρήτῃ καὶ παρέσχεν εἰς αὐτὸν πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ καταστάσεως. Ἐκ τῆς συνεντεύξεως ταύτης παραλαβόντες δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ κυριώτερα ἀποσπάσματα. Ἐξ αὐτῶν δὲ καταφαίνεται ὅτι ἡ διοργάνωσις τῆς Κρητικῆς πολιτείας συντελεῖται μετὰ πολλῆς περισκεψείας καὶ ταχύτητος, ἀναδεικνύεται δὲ καὶ ὁ διαυγὴς χαρακτήρ καὶ ἡ σταθερὰ θέλησις τοῦ Ἑλληνος Βασιλόπαιδος. Ἐὰν πιστεύσωμεν αὐτὸν τὸν συντάκτην τῆς Ἀθηναϊκῆς συναδέλφου ὁ πρίγκηψ Γεώργιος δὲν εἶνε πλέον ὁ ἀπλῶς διοικητὴς τῶν τορπιλλοβόλων, ὁ ἄσχημος ἑλλήν βασιλόπαις, ἀλλὰ δεινὸς γνώστης τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς Κρήτης; Ἐμελέτησε τὰς ἐλλείψεις τοῦ τόπου καὶ ὁμιλεῖ περὶ ὧν τῶν διοικητικῶν, διπλωματικῶν καὶ δικαστικῶν ζητημάτων ὡς πολὺπειρος διπλωμάτης ὡς οἰκονομολόγος, ὡς νομοθέτης. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐπέσυρε περισσότερον τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἶνε ἡ ἀποστροφή τοῦ πρίγκηπος πρὸς τὰς ἀκαταλόγιστους δημοσιεύσεις, αἵτινες γίνονται περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Κρήτης καὶ περὶ τῶν σχέσεων τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων πρὸς τὴν νῆσον. Τοῦτο προέρχεται διότι οἱ κατερχόμενοι εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα καὶ ἀποστέλλοντες ἀνταποκρίσεις εἰς τὰ Ἀθηναϊκάς ἐφημ. εἶνε παντελῶς ἄγευστοι τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα πραγματεύονται, ἔστιν δ' ὅτε καὶ τῆς ἡλικίας τὸ ἄωρον παρσύρει αὐτοὺς εἰς κρίσεις παρακινδυνευμένας. Ἐπὶ παραδείγματι; ἡ Ἰταλία ἰδρύει ἰταλικὰς σχολὰς ἐν Κρήτῃ πρὸς διάδοσιν τῆς ἰταλικῆς γλώσσης· οἱ ἐκεῖθεν δημοσιογραφοῦντες ἐξανέστησαν κατὰ τοῦ μέτρου τούτου καὶ διαβλέπουν ὅτι ἡ ἰταλία διὰ τῆς ἰδρύσεως σχολείων φροντίζει νὰ ἀποκτήσῃ ἐπιρροὴν ἐν Κρήτῃ. Δὲν μᾶς λέγουσιν ὅμως εἰς τίνα σκοπὸν ἀποβλέπει ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ἢν προσπαθεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ ἰταλία εἰς Κρήτην; ἐὰν πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς ἐπιρροῆς—καὶ περὶ τούτου βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία—αἱ προσπάθειαι τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως δὲν προσκρούουν εἰς τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα, οὔτε εἰς τοὺς πόθους τῶν Κρητῶν. Μᾶς λύει δ' ἄλλως τὴν ἀπορίαν αὐτὸς ὁ πρίγκηψ ὅστις ἀποκαλεῖ γελοῖα ὅλα τὰ γραφόμενα, διότι ἡ Κρή-

τη ὀφείλει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς εἰς τὰς Δυνάμεις καὶ συνεπῶς εἶνε εὐγνώμων πρὸς αὐτάς. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι, αἵτινες τὰ πάντα ρυθμίζομεν ἀσυνέτως καὶ ἀποδίδομεν εἰς τὰ διάφορα ζητήματα σημασίας αἵτινες δὲν προσαρμύζονται δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ ἀσχοληθῶμεν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιπολαιότητος καὶ θερμοκεφαλίας. Ἡ Κρήτη εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ αὐτονόμου αὐτῆς πολιτεύματος· λαὸς καὶ πρίγκηψ ἐνοῦσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν πρὸς καταρτισμὸν τέλειον τῆς πολιτείας καὶ καταβάλλουσι προσπάθειας ὅπως πείσωσι σύμπαντα τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Κρητικὸς λαὸς γινώσκει νὰ διαχειρίζεται τὴν ἐλευθερίαν καὶ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς νόμους καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτοῦ, ὅτι δὲ δικαία ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις τῆς Εὐρώπης νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτόν, κατόπιν μακρῶν αἱματηρῶν ἀγῶνων, ἐλευθερίαν διοικήσιν. Ἐξ ἄλλου ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἐγκαθιστᾷ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ πολιτείαν πραγματικῶς συνταγματικὴν καὶ ἐλευθεράν, νόμους δικαίους καὶ κοσμοπολιτικούς καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ἔχνος ρουσφετολογίας ὅπερ ἤθελεν ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῆς πολιτείας αὐτοῦ, πεπεισμένος ὢν ὅτι ἡ ρουσφετολογία ὑπῆρξε τὸ μέγιστον κακὸν τὸ ὁποῖον ἐξηχρίωσε τὴν ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ παρήγαγε δημαγωγούς. Τοιαύτην δὲ συντάσσει πολιτείαν καὶ ἐξασφαλίζων τὴν αὐτὴν ἰσότητά εἰς τε τοὺς χριστιανούς καὶ τοὺς ὀθωμανοὺς προσάπτει γόητρον εἰς τὸν ἑλληνικὸν θρόνον καὶ τὴν Ἑλλάδα.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

10 Σεπτεμβρίου 1899

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου εἶχε μεταγῆ εἰς Πάργαν ὁ ἐκ Παραμυθίας Χααραλάμπους Ἀριστείδης μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Βασιλικῆς, αὐτὸς μὲν πρὸς εὔρεσιν ἐργασίας ἄτε κρεοπώλης ἡ δὲ ἀδελφή του Βασιλικὴ χάριν τῶν λουτρῶν ἐπειδὴ ἦτον ἀσθενής. Ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ἐν Πάργῃ μουδῖρης, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνοῶ, συκοφαντεῖ τὸν ἐν λόγῳ Χααραλάμπου ἀδίκως ἐπὶ δυναμίτιδι μὲ σκοπὸν νὰ μείνῃ ἡ ἀδελφή του μόνη ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ ἀθέμιτα σχέδιά του, τούτου ἕνεκα ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν τοῦ στέλλον τὸν Χααραλάμπου ἀδελφὸν τῆς δεμένον εἰς τὰς φυλακὰς τῆς ὑποδιοικήσεως Μαργαριτίου καὶ οὕτως ἡ ἀδελφή του ἔμεινε μόνη ἐν Πάργῃ καὶ ἄνευ προστάτου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς του ἡ καὶ ἐπηρεάσθη ὑπὸ τῶν ἐν Πάργῃ χριστιανῶν (καὶ τοὶ ὀλίγοι τυγχάνουσιν) τὴν ἔστειλεν ἐσχάτως καὶ αὐτὴν μετὰ τῆς εἰς Μαργαρίτιον, ἐνθα ὅτε ὁ Βεκήλ Καϊμακάμης Ζιὰ βέης Γιούμπασης τῆς χωροφυλακῆς καὶ ὁ Πολίτσας (ἀστυνόμος) κατὰ θέλησιν τῶν προέβησαν εἰς τὴν φυλάκισιν καὶ μάλιστα εἰς τὸ σπῆτι ἐνὸς ζαπτιῆ Μήτρου Φίλη δηλαδὴ ἀνθρώπου ὑπακούοντος εἰς τὰς διατάγας τῶν, ὅπως καὶ οὗτοι ἐκτελέσωσι τὸν σκο-

πὸν τῶν, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ὁ Ζαπτιῆς δὲν τὴν ἐδέχθη παρεκάλεσεν ὁ ἀδελφὸς τῆς καὶ ὁ Ζαπτιῆς τὸν ἐν Μαργαριτίῳ Βεκήλ Μητροπολίτην Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν οἰκονόμον κ. Πέτρου ἐκ τοῦ κάτω Λαμπόδου τῆς ὑποδιοικήσεως Τεπελενίου νὰ κοιμηθῶσιν ἐκεῖ τὴν 28ην Αὐγούστου, ὅτε τὴν ἰδίαν νύκτα οὗτος ἀποστέλλει τὸν πολίτσαν μετὰ τεσσάρων Ζαπτιέδων καὶ τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν βίβλιν καὶ τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ζαπτιῆ καὶ «τί τὴν ἔκαμαν ὁ Κύριος γινώσκει».

Ἰδοὺ λοιπὸν κατάστασις τῆς ὑποδιοικήσεως Μαργαριτίου ἐφ' ἧς ἐλπίζει ἡ καὶ στηρίζεται αὕτη δηλαδὴ οἱ χριστιανὸν, ὅπως διατηρηθῇ ἡ ὑπόληψις τε καὶ ἡ ἡσυχία τῶν ἐν αὐτῇ ἀτυχῶν χριστιανῶν, πρὸς δὲ ἐλπίζουν οἱ χριστιανοὶ κατὰ νὰ κάμῃ καὶ ἡ Μητρόπολις ἀλλὰ ματαίως ἐλπίζουν.

Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καίτοι ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις δὲν θὰ ἐνεργήσῃ παντὶ σθένει πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς καὶ υπεράσπισιν τῆς ἀτυχοῦς κόρης καὶ τοῦ ἐν Μαργαριτίῳ ἀντιπροσώπου τῆς διὰ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» θὰ ἔλθῃ ἄλλοθεν ἡ μέριμνα καὶ συνεπῶς φωτισθῇ ὁ Νομάρχης Ἰωαννίνων ὅστις ἅμα τῇ εἰδήσει θὰ λάβῃ κατ' αὐτῶν μέτρα δραστήρια, τιμωρήσῃ δὲ αὐτοὺς καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῶν τε καὶ τοῦ χριστιανῶν διὰ μεταθέσεως.

— Ἀφοῦ ὁ βαλὴς Ἰωαννίνων ἔδωκε δίκαιον εἰς τοὺς Ζελοβίτας ἡσύχασε ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὁ περιβήντος Ντούσας. Τώρα ὅμως ξαναῆρχισε λίγο λίγο τὰ ἴδια βιάζει τοὺς Ζελοβίτας νὰ δεχθῶν τὰ πρόβατά του. Ἐπῆρε τῶν χωρικῶν τὰ γεννήματα τὰ ὁποῖα συνέλεξαν μετὰ πολλὸν κόπον. Ὅσοι δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τοὺς κλείει εἰς τὸ κονάκι καὶ μετὰ τὰ παλληλάρια τοῦ τοῦ πεθαίνει εἰς τὸ ξύλο. Πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπὸ ὅσους ἔχουν πρόβατα ζητεῖ δύο γρόσια δι' ἕκαστον, δηλαδὴ μᾶς ἀκόπηκε δεύτερος σουλτάνος καὶ ζητεῖ δεύτερον φόρον· θέλει ἐνὶ λόγῳ νὰ ἀποροφήσῃ τὸ αἷμα τῶν χριστιανῶν.

— Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Χαρ. Παπᾶ ἀπὸ τὴν Ζαροβίνα εὐρίσκεται εἰς τὰ δικαστήρια Βοστίνης. Ὁ Παπᾶς εἶχε ἓνα χωράφι τὸ ὁποῖον ἦτον ἐμνοικιαστὸν εἰς τὰ σχέδια τοῦ Μέντζου καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ Τεφῆκ, ἐπειδὴ δὲ δὲν τὸ ἐδίδο ὁ σιούμπασης Τεφῆκ ἔβαλε τὰ παλληλάρια νὰ τὸν ξεκάνουν. Τὸν ἐπερίμεναν δὲ εἰς ἓνα ἀπόκεντρον μέρος καὶ τὸν ἐπίασαν μετὰ τὰ παλούκια εἰς τὸ ξύλο καὶ θὰ τὸν ἀποτελείωναν ἐὰν δὲν ἐπρόφθαναν τυχαίως γυναῖκες τινές. Αἱ ἀρχαὶ Βοστίνης πρὸς ἃς ἀνεφέρθη ὁ Παπᾶς ἐκώφευσαν, διότι ὁ Τεφῆκ εἶνε γαμβρὸς τοῦ κατῆ. Ὡστε ἐδέησε ὁ Παπᾶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν διοίκησιν Ἰωαννίνων, ἧτις ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα Ἀργυροκάστρου καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐτηλεγράφησεν εἰς Βοστίναν καὶ ἕνεκα τούτου ἐκινήθη τὸ δικαστήριον Βοστίνης.

Ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι ὁ Τεφῆκ εἶνε γαμβρὸς τοῦ κατῆ καὶ θὰ τὰ σκεπάζῃ ἢ μᾶλλον θὰ βράλῃ φταίχτη τὸν ἀτυχῆ Παπᾶ, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ τὰ πωλῇ ἀντὶ 25 λιρῶν τὰ κτήματα διὰ νὰ σώσῃ τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν του, ἀφοῦ καὶ τὰ δικαστήρια χαρίζονται εἰς τὸν κακούργον Τεφῆκ καὶ Μεχμέτ οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν τὸ μέρος ἐκεῖνο καταφύγιον ὧν τῶν ληστῶν καὶ τῶν ζωοκλεπτῶν.

— Τὸ Παζαρόπουλον ἐγίνε ὅπως πάντοτε. Κόσμος πολλὸς συνέρρευσε εἰς Κόνιτσα καὶ ὁ

ΕΚ ΔΡΟΒΙΑΝΗΣ

5 Οκτωβρίου 1899

Λυπηρότατα πράγματα και άκρον δυσάρεστα έχω να σας αναγγείλω έντεϋθεν σήμερα και μετά ψυχικής δόνης λαμβάνω τόν κάλαμον, προκειμένου να αναγράψω όλα τα άμέσως επόμενα, τα όποια όμως δεν επιτρέπεται πλέον εις πάντα εύσυνείδητον να σιωπήσῃ, όσο δύσνηρά και αν ήνε, τούναντίον καθήκον παντός πατριώτου, πονούντος την πατρίδα αυτού, είνε να ρήξῃ κραυγήν δόνης, να διαβοήσῃ ταύτα με την ελπίδα ότι δυνατόν να επέλθῃ συναίσθησις τών ενόχων και να προληφθώσιν άλλα ίσως οδυνηρότερα. Προς τοῦτο καθήκον έχουσι και οι άπανταχοῦ συμπατριώται μας να λύσωσι τὰς χεῖράς των και να πράξωσι πᾶν ὅ,τι πρέπει και δύνανται να πράξωσι, ίνα μή ἡ πατρίς ἡμῶν παρίσταται πάντοτε έρμικιον έμπαθῶν και εύτελῶν ανθρώπων, ίδια τέλη επιδιωκόντων και δὴ κορεσμόν παθῶν ύπηρετούντων τῇ θεᾷ Ἀφροδίτῃ.

Ἰπῆρξεν ἄλλοτε ἄλλη έποχή, ὅποτε εἶχον ὀζυνθῇ καθ' ὅμοιον τρόπον τὰ πάθη και τότε ἡ πατρίς ἡμῶν παρέστη θέατρον ἀλληλοσπαρχμοῦ, — ὅποτε όμως έτηρήθῃ ἀλώδῃτον τὸ ἡθινόν οἰκοδόμημα, ἐνῶ νῦν....., — τοῦ ὁποίου οι πρωτοστατήσαντες ἐπλήρωσαν τὰ ἀντίποινα τότε, ἄλλοι δὲ ἀκόμη και σήμερα πληροῦσι σκληρῶς ταῦτα, ἐπιζητούντες κατὰ τὸ γῆρας, ἀφοῦ οὐ μικρά περιουσία κατεπόθη εις....., ἐν τῇ ξένῃ τὸν ἐπιούσιον !! Καὶ τότε δὲ ἀφορμὴ ἦταν οἱ ἱατροὶ και σήμερα κυρίως οὗτοι εἶνε. Διὰ τί ; Διότι ὁ μὲν εἶς, ὁ γνωστός διὰ τὴν ἀνεπιστομοσύνην του, τὸ ἱταμόν τοῦ χαρχατῆρος του, βλέπει διολισθαίνον ὁσημέραι τὸ ἔδαφος αὐτοῦ και ὅτι πανταχόθεν φυσικῶς ἐκτοπίζεται. ὁ δὲ ἕτερος ἐπιστημονικῶς μεμορφωμένος ἄριστα, ἡθικώτατος, ἀξιοπρεπέστατος ἐργάζεται ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἐφοδίων και διὰ τῆς εύσυνείδητου ἐργασίας και μόνον ἐπιδώκων τὴν ἀγάπην και ὑπόληψιν τῶν συμπατριωτῶν μας. Ἐνῶ ὁ πρῶτος, ὁ πεπληρωμένος τὴν καρδίαν ἀχαριστίας πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παρέσχον αὐτῷ κατὰ τοὺς νεανικοὺς χρόνους χεῖραν βοήθειας αὐτῷ τε και τῇ οἰκογενείᾳ του, συναγωνίζεται διὰ τῆς ραδιουργίας, συκοφαντίας και ἄλλων ἱταμῶν μέσων, μιμούμενος καθ' ὅλοκληρίαν τὸ «ὀρώμεν πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὰς εύεργεσίας, καθάπερ ἀνδραπόδων, οὕτω και περιορῶντας τῶν εύεργετησάντων, και τὰς ὀφρῦας ἀνασπῶντας κατ' αὐτῶν.» Καὶ οὕτως ἄλλοτε οὗτος παρέστη ψευδομάρτυς συκοφαντῶν συμπολίτην μας, εύεργέτην του, γενόμενος και τότε εύτελές ὄργανον, ὡς ἐπίσημα κείμενα βεβαιοῦσιν. Διὰ τί λοιπὸν σήμερα να λησμονήτῃ τὴν τέχνην του ! Διὰ τί να μὴ ἀναλογισθῇ τις, λαμβάνων ὑπ' ὅψει και τὴν ἀπὸ νεανικῆς ἡλικίας διαγωγὴν του, ὅτι και ἄλλα εἴ τι χεῖρονα δύναται να διανοηθῇ ἡ κακοῦργος διάνοια αὐτοῦ και ἐκείνου, μεθ' οὗ συνεργάζεται και τὰ σαρκικά ἐγκλήματα, τοῦ ὁποίου (κατεδείχθη ἄριστος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἐπιστήμων) συγκαλύπτει. Ἐπὶ τούτων πάντων ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν συμπατριωτῶν ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι ψυχραίμως, ἀπαθῶς και ἀμερολήπτως ὀφείλουσι να ἐκτιμῶσιν ταῦτα και δεόντως σταθμίζοντες τὰ πράγματα πράξωσι πᾶν ὅ,τι τὸ καθήκον αὐτῶν ἐπιβάλλει. Ἡμεῖς δὲ ἀνασύροντες τὸν πέπλον τοῦτον ἀγόμεθα, έχοντες τὸ θάρρος τῆς παρρησίας τῶν λόγων μας, ἀφοῦ τὰ πράγματα εἰς τοιοῦτον ἐξίκοντο σημεῖον, ἐκ τῆς ἀγαθοτάτης προθέσεως, ὅπως διαφωτίσωμεν αὐτοὺς και παταχθῇ τὸ κακὸν ριζιδόν, ἀν ὑπάρχῃ συναίσθησις, αἱ δὲ ἀποδείξεις τοῖς πᾶσι γνωσταὶ και δὴ εἰς τοὺς καλῆς πίστεως. Διὸ δὲν ὀκνοῦμεν να ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν και αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς και τὴν ἀντίληψιν ταύτης ἐπικαλεσθῶμεν ἐπὶ τῶν συμβαινόντων, τὰ ὁποῖα παραλύουσι τοὺς κοινωνικοὺς δεσμοὺς και δὴ καταρρίπτουσι τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Ἰδιαίτατα δὲ εἰς τοῦτο ἐπικαλούμεθα τὴν σύντονον μέριμναν τῆς Α. Σ. τοῦ νέου Μητροπολίτου ἡμῶν, παρ' οὗ πολλὰ τα καλά ἀπεκδεχόμεθα διὰ τὸν τόπον μας. — Ἀλλὰ δὲν θὰ παραλείψωμεν και

τῆς προϊσταμένης Διοικητικῆς ἀρχῆς τὴν προσοχὴν να ἐπιστήσωμεν, ίνα μή γένηται θῆμα συκοφαντιῶν, ὅπως πρὸ ἐτῶν. Εὐτυχῶς όμως ὁ προϊστάμενος ταύτης δεικνύει ὅτι καλῶς σταθμίζει τὰς τοιαύτας συκοφαντίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκ φύσεως ῥέπουσιν οἱ γνωστοὶ κύριοι, ὡς ἐξ ἀποδείξεως εἶναι γνωστὸν, ὡς εἴρηται, και ἀκόμη ἀφοῦ ὁ καταρρέων ἐκ Διῶρης ἱατρός πλάττει συκοφαντίας θιγούσας τὴν τιμὴν τῶν οἰκογενειῶν τῶν πελατῶν του ἀποδίδων ταύτας εἰς τὸν συνάδελφόν του, πρὸς τὸν ὁποῖον, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, δὲν δύναται να συναγωνισθῇ ἐπιστημονικῶς και θέλει πονηρευόμενος να ἐμπνέῃ οὕτω μῖσος κατ' αὐτοῦ και συγκρατεῖ τὴν πελατείαν του.

Ἀλλὰ τοὺς πλοκάμους αὐτῶν, τοὺς ὀλεθρίους, θέλουσι να ἐπεκτείνωσι και ἐπὶ τῶν Σχολείων ἡμῶν, ίνα και διὰ τούτων θεραπεύσωσι τὰ ἱταμὰ και χαμαίζηλα πάθη των ἀφ' ἐνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ να προσφέρωσι θυμίαμα ἐνδιαφέροντος δῆθεν ὑπὲρ προσώπου και πρὸς ἐκείνους ἢ ἐκείνον, και τῶν ὁποίων ἢ τοῦ ὁποίου τὴν εὐνοίαν θέλουσι να ἀποκτήσωσι, ἀλλὰ καλῶς οἶδουσι, φρονοῦμεν, αὐτοὺς και ἀδιστάκτως πιστεύομεν ὅτι οὐδεμίαν προσοχὴν δίδουσι, κατόπιν προηγούμενης πείρας, πρὸς τὰ ἐδῶ συμβαίνοντα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀναμφισβήτητον ὅτι συνθλίβονται και συμπονοῦσιν.

Τῇ ἐντολῇ τοῦ Συμβουλίου τῆς ἀδελφότητος ἡ διευθύνουσα πᾶν ἐπαξίως τὸ Παρθενωγεῖον τῶν κοινοτήτων ἡμῶν δεσποινίς Παρ. Στ. Δρόσου ἐποιήσατο χθὲς ἐναρξιν τοῦ ἔργου αὐτῆς, ἡ ἑτέρα δὲ τῶν διδασκαλιστῶν, ἐξ ὑπερφορῶν (;) φανίνεται, πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἀπέσχε να ἀναλάβῃ τὸ καθήκον τῆς, καίτοι πρὸ μηνός και πλέον ἀμφότεραι ἔλαβον τὸν διορισμόν των. Ἐν τούτοις τὸν σκοπὸν αὐτῆς ἐτήρησαν μετὰ τοῦ ἐδῶ προστάτου τῆς ἀπολύτως μυστικόν, ίνα δυσχεράνωσι τὴν θέσιν τῆς ἑτέρας οὕτω, ὥστε να μὲνῃ και αὕτη ἀνευ θέσεως. Οὗτος ἦτο ὁ σκοπὸς των ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις ἀκόμη, ὅτε προὐκάλεσεν σκοπίμως και τὰς ἄλλας σκηνάς. Διότι όμως τότε ἀπέτυχον, ἔδει να προκαλέσωσι νέον θύροβον νέας σκηνάς σήμερα, ίνα τοῦ πονηροῦ σκοποῦ των ἐπιτύχωσι και στερηῶσι εἰς τοιαύτην ἐποχὴν νέαν φιλότιμον, φιλόπονον και φιλόστοργον τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ καρποφόρον και εὐδόκιμον τῆς διδασκαλίας αὐτῆς δὲν ἡδύνατο να εὗρωσι τε τὸ μεμπτόν, τὰ δὲ κοράσια και οἱ γονεῖς αὐτῶν ὑπερευχαρηστημένοι, ὡς και αἱ κοινότητες, ἐπεχείρησαν βίᾳ να κλείσωσι, τὴν ἡμέραν τῆς ἐναρξέως, τὸ παρθενωγεῖον, τίς οἶδε τί κατὰ φρένα και θυμὸν βυσοδομοῦντες.

Καὶ δὴ τὸ πρωτοπαλλήκαρον, ὁ κακῇ τῇ μοίρᾳ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἀδελφότητος ἐκλεχθεὶς ἑφορος τῶν σχολείων μετέβῃ εἰς τὸ παρθενωγεῖον με ἕνα στρατοῦχαρτον, ὑπογεγραμμένον και ἀπὸ δύο ἄλλα ἐξωνημένα ὄντα και ἐζήτη να κλείσῃ τὸ παρθενωγεῖον, ἀλλ' ἡ διευθύνουσα ἐπέταξε τὸ παληόχαρτον αὐτὸ εἰς τὰ μούτρα του και ἐξέβαλεν ἐξω. Ὅποτε οὗτος ἡθέλησεν, ὡς ἄλλος γεννάδας, να ἐκδιώκῃ τὰ κοράσια διὰ φραγγελίου. Τὰ κοράσια όμως τὰ ἀγαπῶντα τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἀπὸ τὴν τὴν μίαν θύραν ἐξήρχοντο και τὴν ἄλλην εἰσέρχοντο. Μεθ' οὗ συνελθούσαι ἡ ἐφορία τῶν σχολείων και αἱ κοινότητες ἔθεσαν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του και συνέταξαν τὴν προσήκουσαν ἐκθεσιν πρὸς τὸ ἐν Πάτραις συμβούλιον τῆς ἀδελφότητος. Καὶ βεβαίως οἰκοκυραῖοι ἄνθρωποι και εύσυνείδητοι οἷος ὁ Παππᾶ-Πίνος, Πιππᾶ-Δισίρης, ἱ. Πράττικας, Μ. Καλλιάρης, Γεώργ. Μίνος, Γ. Μπότσης και ἄλλοι δὲν ἡδύνατο ἢ να πατάξωσι τὸ παιδιᾶριον αὐτό, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀντιλαμβάνομεθα καθ' ἐκάστην, ἀπέβῃ σκάνδαλον εἰς τὰς κοινότητας ἡμῶν ἡθικῶς και κομματικῶς, αὐτὸς ὁ καταδείχθεὶς ἀνάξιος να κατέχῃ ἐπίζηλον θέσιν ἐν Πάτραις πλησίον τῶν συγγενῶν του, οἱ ὁποῖοι, ὑποθέτομεν, καταλυποῦνται και καταθλίβονται διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν του και ἀποδοκιμάζουσιν αὐτόν, διὸ χάριν αὐτῶν δὲν ἀναφέρομεν ὧδε τὸ ὄνομά του ἀλλὰ ἀναγκαζόμεθα κατὰ καθήκον να καυτηριάσωμεν αὐτόν, διότι δυνατόν και να σωφρονισθῇ, καίτοι δὲν εἶνε τὸ πρῶτον, ὅπου ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς καυτηρᾷ τὴν σκανδαλώδη διαγωγὴν του. Καὶ ἀληθῶς πῶς δύναται τις να ἐλπίζῃ σωφρο-

νισμόν ἀπ' ἐκείνον, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἡδύνατο, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, να κατέχῃ ἐπίζηλον θέσιν ἐν Πάτραις, προϋτίμησε να γίνῃ παράσιτος τῆς κοινότητις ἡμῶν και να ἀποζῇ ἀπὸ τὸ δέκατον ὁ ἐπὶ τοσοῦτον πορωθεὶς τὸν τε νοῦν και τὴν καρδίαν, ὥστε να μὴ συνταράσσεται ἀκούων βαρυγομοῦσας χήρας και ὀρφανά, ζώσας διὰ τῶν χειρῶν των και μόνον, με τὸ δικέλι, να καταρῶνται αὐτὸν «τὸ στᾶρι ποῦ ἀρπάζει ἀπ' μάς να τῇ χρησιμεύσῃ διὰ κόλυθα».

Τοιαῦτα διεπράξατο τὸ ὑποκείμενον τοῦ καταδείξαν και σήμερα ὅτι αὐτὸς ἦτο και κατὰ τὰς θερινὰς ἐξετάσεις ὁ ἥρωας και τὸ σκάνδαλον τῶν σκηνῶν ἐκείνων, καίτοι ἄλλοι ἐπεζήτησαν ἄλλου να ἐπιρρίψωσιν ὡς πάντοτε τὴν εὐθύνην μηχανεύομενοι και ἐπιννοῦντες ἀνόητα ἐπιχειρήματα ἀνθρώπων κακῆς πίστεως. Ἰδῶμεν ὅποια μέτρα θὰ λάβῃ τὸ συμβούλιον τῆς ἀδελφότητος, ἂν θὰ ἀντικαταστήσῃ, ὡς ἐπιβάλλεται, τοὺς ἀσεβήσαντας πρὸς τὴν ἐντολήν του ἐφόρους και δὴ τὸ πρωτοπαλλήκαρον ἐκείνο τὸ σφετερισθέν, δικὴν Ἀλῆ-Πασσᾶ, τὰ δικαιώματα τῶν συναδελφῶν του, τὸ ἀσεβήσαν βανδαλικῶς πρὸς τὰς κοινότητας, πρὸς τὸ ἱερόν τέμενος και τὴν παλληκαργιά του πρὸς πτωχὰ και ὀρφανά κοράσια ἐπιδείξαν. Ἀλλῶς τὸ συμβούλιον θὰ φέρῃ πλήρη και ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην και αὐτὸ ὀψεται, ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν να ἀνέχῃται, ὥστε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτωχῶν κορασίων, τὰ ὁποῖα ζυπόλυτα ἡμίγυμνα και με ἕνα κομάτι λιπανὸ εἰς τὸ σκαοῦλι, με βροχὰς, με παγωμένας χεῖρας και πόδας και εἰς τόσιν ἀπόστασιν να μεταβαλίνωσιν εἰς τὸ σχολεῖόν των και να εὐρίσκωσι τὸν βάνδαλον ἐκείνον. Ἡ βαρυγομιὰ τῶν πτωχῶν τούτων κορασίων εἶνε βερεία και ἡ συνέληψις τοῦ ἐν Πάτραις συμβουλίου δὲν πιστεύομεν να ἦνε ἀδιάφορος.

Ὡς ἐπὶ τὴν γλῶσσαν εἰλικρινῆ, εὐπαρηργαστον. Ἀντιλαμβάνομεθα τῶν πραγμάτων, ὡς έχουσι, εἰς οὐδενὸς δὲ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην βλέψιν ἀποβλέπομεν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον ἡμῶν, χάριν τοῦ ὁποίου θὰ εἴμεθα ἀμείλικτοι και δριμύτεροι και πλέον ἀποκαλύπτως θὰ ἐπανέλθωμεν, ἀνασύροντες τὸν πέπλον και ἐκείνων, ἐνταῦθα ἢ ἄλλου εὐρίσκομένων, οἱ ὁποῖοι τυχὸν ἢ θετικῶς ἢ ἄρνητικῶς ὑποβάλωσι ταῦτα και θὰ καταδείξωμεν τὰ ταπεινὰ ἐλατήρια και τὰς ὑστεροβούλους σκέψεις των.

Δρῦς

ΘΩΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

Σιφυλιδολόγος και Παθολόγος Ἱατρός

Τελειοπειθεὶς ἐν Εὐρώπῃ

Δι' ὅπως εἰδικῆς θεραπείας θεραπεύει ἐντὶ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ὀξείαν και χρονίαν βλεννορίαν και τὴν αἱμορραγίαν τῶν αἱμορροΐδων, (ζοχάδων).

Ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 63. Ὁραὶ ἐπισκέψεως 10—12 π. μ. και 3—5 μ. μ.

Τοὺς ἀπόρους δωρεὰν 3—5 μ. μ. ἐκάστη Πέμπτη

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Δ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ Ἱατρός

Παθολογικὰ και παιδικὰ νοσήματα

Δέχεται ἀσθενεῖς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 16 Α γωνίᾳ αἰκίας του ἐπὶ τῶν ὁδῶν Βουλῆς και Νικοδήμου.

8—9 π. μ. 2—3 1)2 μ. μ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικῷ Θεάτρῳ καὶ θριότης ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτή. Τιμαὶ ἀναταγώνισται εἶνε τὰ μόνυ συστατικὰ διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κούρεϊο.

ΨΩΜΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Βύσσης και πλησίον τῆς Σχολῆς Καραμάνου Ἀλευροπωλεῖον Γ Γιαννῆ πωλεῖται Ἄρτος κατασκευαζόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πασχοντάς ἐκ Διαβήτου παρ' ἰδικῶν τεχνιτῶν.